

מרים רות יעקב

מגפיים

תמונות: רות, יעלה, אחינעם, אורי ואבא יובל יעקב

סיפרו מחדש: רות ואמא הדסה

יום אחד התכסו השמים בעננים שחורים.

ברקים הבריקו,

רעמים רעמו –

וירד גשם: היורה!

הילדים שמחו ושרו: "גשם, גשם עוד-עוד-עוד!"

גשם, גשם טוב מאוד!

אבא של רות עלה על סולם גבוה והוציא את
המגפיים מהארון העליון:

לאבא – מגפיים חומים, גדולים, כבדים.

לאמא – מגפיים בצבע חרדל, עם רוכסן ארוך

ליעלה – אחותה הגדולה של רות, מגפיים סגולים

לאחינעם – אחותה של רות – מגפיים בצבע
ורוד ולבן מקושטים בפרווה. לא כל כך גדולים
ולא כל כך כבדים.

לאורי – אח של רות – אין עדיין נעליים בכלל!

לרות לא היו מגפיים.

רות היתה קטנה בחורף שעבר.

כשירד גשם והיה בוץ – אבא עטף אותה במעילו
הגדול ונשא אותה על זרועותיו.

עברה שנה.

רות גדלה.

גם רות רצתה מגפיים.

רות נעלה את המגפיים החומים, הגדולים,

הכבדים של אבא. אוי... אוי... אוי...

רות לא יכולה לצעוד במגפיים של אבא!

המגפיים גדולים. המגפיים כבדים מאוד!

צעקה רות: "אבא, הוצא אותי מהמגפיים, הם כמעט מכסים לי את הברכיים! הם כבדים מאוד! איני יכולה בהם לצעוד!"

אבא הוציא את רות מהמגפיים הגדולים.
רות נעלה את המגפיים בצבע חרדל של אמא.
גם אלה גדולים מאוד.
אי אפשר בהם לצעוד.

רות הלצה את המגפיים בצבע חרדל של אמא
ונעלה את המגפיים הסגולים של יעלה, אחותה
הגדולה.

גם אלה גדולים מאוד. אי אפשר בהם לצעוד.

רות חלצה את המגפיים הסגולים של יעלה,
אחותה הגדולה, ונעלה את המגפיים בצבע ורוד
ולבן ומקושטים בפרווה של אחותה אחינעם.
גם אלה גדולים מאוד. אי אפשר בהם לצעוד.

רות אמרה: "גם אני רוצה מגפיים! מגפיים
ורודים, מבריקים! מגפיים שיהיו רק שלי... –
שיהיו מגפי – ויתאימו לרגלי!"

אבא אמר: "טוב רות! כשירד הגשם עוד הפעם –
יהיו לך מגפיים ורודים, מבריקים. הם יהיו רק
מגפיד, ויתאימו לרגליך."

עברו הרבה ימים: ימי שמש...
ימי רוח...
ימי קור...
גשם לא ירד.

רות שאלה יום יום: "אמא! מתי כבר יבוא
הגשם? אמא, מתי יהיו לי מגפיים ורודים,
מבריקים?"

סוף-סוף...

יום אחד...

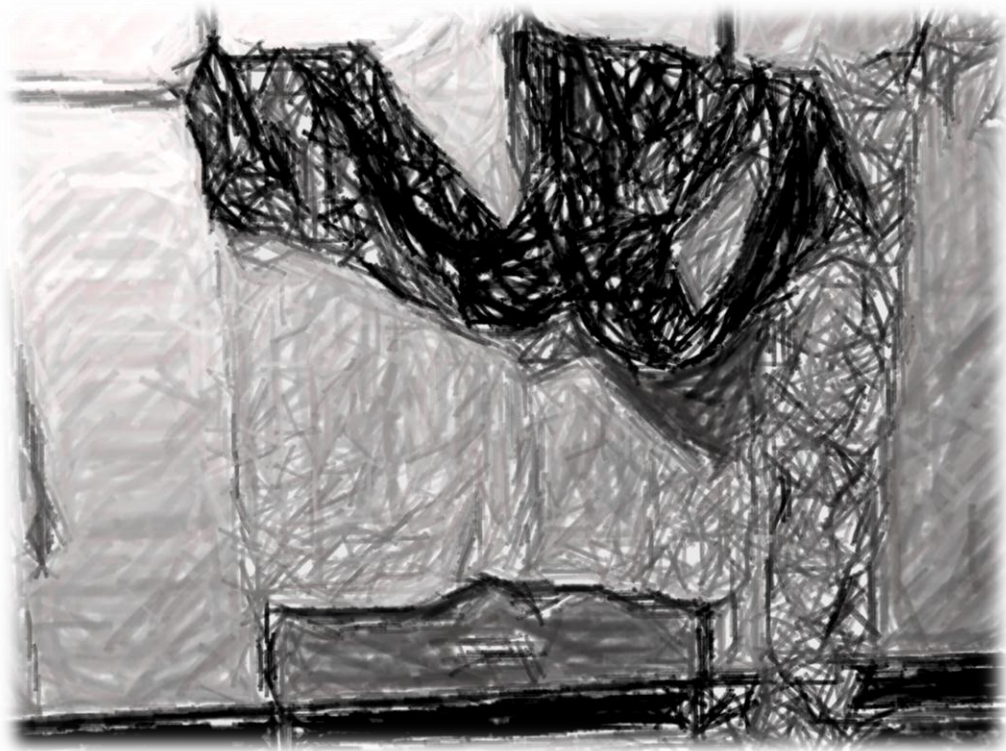
התכנסו השמים עננים שחורים.

ברקים הבריקו -

רעמים רעמו -

וירד גשם!

הרבה הרבה גשם!

רות יצאה למרפסת... ומה היא ראתה?

המגפיים החדשים שלה עמדו ורודים ומבריקים
על יד המגפיים החומים של אבא, המגפיים
בצבע חרדל של אמא, המגפיים הסגולים של
יעלה, אחותה הגדולה והמגפיים בצבע ורוד ולבן
מקושטים בפרווה של אחינעם.

שמחה רות... שמחה מאוד ושרה שיר: "ורודים
הם מגפי, מתאימים הם לרגלי!"

אבא נעל מגפיים חומים.

אמא נעלה מגפיים בצבע חרדל.

יעלה נעלה מגפיים סגולים.

אחינעם נעלה מגפיים בצבע ורוד ולבן מקושטים

בפרווה – ורות נעלה מגפיים חדשים, ורודים.

כל המשפחה יצאה לטייל בבויץ.

אבא צעד בבויץ, צעד בבויץ... צעד גדול קפיץ

וקפויץ...

אבא עלה על המדרכה.

אמא – בצעדים קטנים, קטנטנים:
הבוץ מתיוז ומלכלך. מגף פוסע משכשך.
עוד צקצוק ועוד פסיעה – והקץ לבוציה.
גם אמא עלתה על המדרכה.
הגיע תורן של יעלה ואחינעם.
יעלה ואחינעם – חיש וחש
במגפיהן הבוץ הושפרץ
צעד צעד ודשדוש
זה הסוףףף – רק עוד לשלוש...
גם יעלה ואחינעם עלו על המדרכה.
לאורי אין עדיין נעליים! אורי לא קפץ בבוץ.

רות צעקה: "עכשיו אני!

גם אני יכולה!

בלי ידיים!

אני כבר גדולה!"

אמא צוחקת, אבא מביט, יעלה

ואחינעם קוראות: "נראה אותך

– תכשיט!"

רות נכנסה לבוץ.

מגפיים צעדו –

שקעו-צצו-דשדשו

רמסו-לשו-בצבצו:

רות-ברכה בוץ

רות-ברכה קפוץ.

בוץ ומים שרו שיר שמחה

למגפיה של רות-ברכה.

רות עלתה על המדרכה.

רות באמת גדולה.

צולם ביום שני, ט"ז באדר ב', תשע"ד, 17.3.2014
בהשראת ספרה של מרים רות, שקבלה רות מספריית
פיג'מה, גן קדם-חובה הראשונים, מבשרת-ציון
הגננות: נורית צבי ודליה יעקב

הילדים המשתתפים: יעלה בת שמונה וחצי, אחינעם
בת שש, רות-ברכה בת ארבע וחצי, אוריה בן שנה
ו- 9 חודשים.

